

Voldgiftsdomstol“, bestaaende af en retskyndig Formand og 4 sagkyndige Medlemmer, af hvilke i hver Sag dog kun skulde deltage 2. Hvis der i Sager om samme Dyr var afsagt modstridende Kendelser, skulde Overøvrighedens Tilladelse til Anke altid gives. Ogsaa Gyldigheden af Loven af 8. Juni 1912, der i øvrigt kun indeholdt mindre væsentlige Ændringer i Forhold til Loven af 19. April 1907, var tidsbegrænset til 5 Aar.

Den næste Husdyrvoldgiftslov var *Lov Nr. 311 af 22. Juni 1917*, der navnlig adskilte sig fra Loven af 8. Juni 1912 ved at indføre en Adgang til at fravige 14 Dages Fristen for Indgivelse af Andragende om Anketilladelse i de Tilfælde, hvor der forelaa modstridende Kendelser om samme Dyr. Ogsaa denne Lov skulde kun gælde 5 Aar. Den afløstes af *den nugældende Lov Nr. 234 af 12. Juni 1922*, der i det væsentlige er enslydende med Loven af 1917, men ikke indeholder nogen Bestemmelse om Tidsbegrænsning.

II. Kritikken af den gældende Ordning. Udvalgets Nedsættelse.

Under Rigsdagsbehandlingen af Loven af 12. Juni 1922 blev det gjort gældende, at Loven havde mistet sin Eksistensberettigelse med Retsplejereformens Ikrafttræden i 1919, idet Voldgiftsinstitutionen kun kunde forsvares som en Nødhjælp, saa længe den ældre Retsplejes Langsomhed og Omstændelighed medførte, at Retssager ved de ordinære Domstole trak urimelig længe ud. Det fremgaar af Rigsdagstidende 1921—22, Folketingets Forhandlinger Sp. 7405—06, at der inden for Folketingsudvalget var stærk Stemning for at paabyde, at Underrettsdommeren skulde tiltræde Voldgiftsretten, naar der efter forgæves Forligsmægling skulde afsiges Kendelse, samt at Justitsministeren stillede i Udsigt, at der — efter Indhentning af nærmere Oplysninger og Forhandling med Landbrugsorganisationerne — eventuelt senere vilde blive stillet Lovforslag i saa Henseende. Noget saadant Forslag er dog aldrig blevet fremsat.

Husdyrvoldgiftsloven har under hele sin Gyldighedsperiode — og i øvrigt allerede før den første Vedtagelse i 1907 — været Genstand for en meget skarp Kritik fra den juridiske Videnskabs Side, jfr. nærmere nedenfor Sp. 2869, Note 3, og Sp. 2877.

Ogsaa inden for Landbrugsorganisationerne har Loven adskillige Gange været Genstand for Diskussion. Denne Diskussion, der i Modsætning til den juridiske Videnskabs Kritik, som angreb selve Voldgiftsordningens Princip: Afgørelse af Tvistigheder af juridisk Art gennem rene Lægmandsretter uden juridisk Sagkundskab, kun angik mindre væsentlige Punkter i Voldgiftsinstitutionens Virksomhed: Spørgsmaalet om Fremskyndelse af Sagsbehandlingen, om Tilvejebringelse af trykte Hjælpemidler for Voldgiftsmændene o. lign, resulterede i 1936 i, at De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger i Fællesskab indgik til Justitsministeriet med et Andragende af 13. Februar 1936 med følgende Ordlyd:

„Spørgsmaalet om Sælgerens Garantipligt og Erstatningsansvar ved Handel om Husdyr og Grundlaget for den Retspraksis, der gælder for saadanne Handelstrætters Afgørelse, har gentagne Gange været optaget til Behandling i De samvirkende danske Landboforeninger, særlig paa Foranledning af Foreningen af jyske Landboforeninger, der ved Henvendelse af 25. November 1935 paa ny har rejst Spørgsmaalet efter en ved Delegeretmødet ført Diskussion om det retslige Ansvars Rækkevidde og Tidsbegrænsning ved Handel om Husdyr.

Bestyrelsen for De samvirkende danske Landboforeninger har derefter vedtaget at rette Anmodning til det høje Ministerium om at overveje, hvad der bør foretages for at imødekomme de fremkomne Ønsker om nogle Ændringer i den bestaaende Ordning, og nærværende Henvendelse fremkommer, efter at der mellem Landboforeningernes og